

De rècord en rècord, cap al desastre total

LES ILLES DE MALLORCA I EIVISSA CONTINUEN SUPERANT ELS RÈCORDS D'ACTIVITAT TURÍSTICA SENSE QUE NINGÚ ES PLANTEGI LA NECESSITAT DE CONÈIXER LA SEVA CAPACITAT DE RESISTÈNCIA.

Dissabte, 16 de juliol: l'aeroport de Palma registra la xifra rècord de 1.054 vols. Els controladors expressen el seu mal-estar perquè fou superat el límit de vols per hora. Permeteu-me una profecia: no passarà res. No es farà res per establir el trànsit aeri en unes xifres més raonables, que s'avinguin més amb la seguretat. Si la xifra es pogués repetir cada dia de la setmana i durant totes les setmanes de l'any, l'aquelarre aeri seria motiu d'àmplies manifestacions d'autocomplaença. Hi ha una perversa satisfacció a celebrar tot allò que ens mena a un apocalipsi inevitable.

Ítem més, les autoritats eivissenques volen que el port de la seva capital sigui aturada de creuers. La capital, Vila, té 50.000 habitants, i, durant els mesos de juliol i agost, hi circulen entre 40.000 i 60.000 cotxes. La congestió humana, motoritzada o no, et fa pensar que d'un moment a l'altre l'illa pot passar per ull, que el tap saltarà en l'aire i tots els que hi alenin en aquest moment seran engolits per un Neptú enfollit que, enarborant el trident, s'exclamarà "Jo ja us ho deia!!!". De moment, però, es tracta d'un malson. La realitat és que posem a prova la resistència d'Eivissa o de Mallorca –recordeu-ho: són illes– sense disposar de coneixements sobre la seva resistència.

I algú es pregunta, i doncs, si l'acumulació de material humà i mecànic en aquests llocs els ha infernalitzat, per què hi acudeix la gent? Els anys t'ensenyen que les preguntes sobre l'estúpidesa humana són sempre retòriques. Per què van les mosques als excrements? Per què a la televisió triomfen els programes de com més porqueria millor? En la mateixa línia: per què a les persones les atreu irresistiblement convertir-se en gentada? O: per què la gentada no pot suportar el

GUILLEM
FRONTERA

silenci; o la calma, el luxe i la voluptuositat? Després passa el que passa: aquestes tendències es traslladen a la política, i si la política afavoreix el creixement i l'epilèpsia d'aquesta massa flamejant, el mateix concepte de democràcia té un sentit cada cop més dubtós.

En fi... Hi ha coses necessàries que no podem esperar de la dreta i que altre temps ens creïem en dret d'esperar de l'esquerra. Ara ja no tenim tan clar que l'esquerra estigui interessada a mantenir, renovar, intensificar els seus trets identitaris. Basta veure, per exemple, com ha abandonat la cultura a les Balears en mans de gestors –les excepcions pertinents siguin fetes– que entenen l'activitat cultural com l'aparició a la premsa anunciant que avi-

at anunciaran per on han d'anar les coses. La cultura i els seus agents institucionals demanden un tractament de sàinet –ja en parlarem, si Déu vol.

Potser la gran qüestió de país que la dreta no abordarà mai i que l'esquerra hauria d'abordar és l'estudi de les capacitats turístiques reals de les illes: amb el benentès que aquestes capacitats no poden admetre la degradació del medi –començant per l'excés de població amb relació als recursos–, sinó que, al contrari, n'han d'impulsar la rehabilitació, la restauració. És clar, parlariem d'una reducció gradual, però severa, de l'activitat turística. Sabem que, al primer anunci de la tasca, al primer símptoma de la voluntat de canviar les actuals dinàmiques destructives, no tan sols els grups més grans de l'empresariat del ram, sinó bona part de la societat posaria el crit al cel: es presentaria com una perversa maniobra per crear pobresa i sembrar la misèria més irrevocable. La gran coartada de l'empresariat, els llocs de feina –en general, molt mal pagats, per cert–, seria assumida pels sindicats, vist que ara l'obcecació general no admet que el pa d'avui pugui engendrar la fam de demà –o d'avui vespre.

En aquestes condicions, l'esquerra, atenta sobretot a la pròpia supervivència, com és ben natural –que diríem–, no s'exposarà a ser criminalitzada per qualsevol canalització de les actuals riades de cap a una ordenació una mica racional. Massa ha fet implantant una ecotaxa que, segons la dreta política i la dreta social, havia de ser la fi del món. Però, hi ha base, hi ha una militància que exigeixi a les formacions d'esquerra acarar reformes de calat, reformes que exigeixen un coratge i una feina que puguin durar més de quatre anys?

Escriptor, guionista i crític d'art